

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΕΡΝΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ Η ANNA

-Παράτα πια τις γκρίνιες σου, άνδρα μου, άνδρα μου
Και μην παραλογίζεσαι άδίκα.

Γυναίκα σου με πήρες με στεφάνι, ναι
Όμως δεν είμαι δα και σκλάβα σου

-Ναι μα ένας απ τους δυο μας πρέπει να υπακούει
Άννα μου Αννούλα μου

Ο άνδρας ή η γυναίκα, πες μου ποιος
Άννα μου γυναίκα μου

-Αν εξακολουθείς να λες αγέρωχα,
Υπακοή, δουλειά,

Θα φύγω, να το ξέρεις κύριε
Και έτσι.. αντίο υποταγή!

-Θα λυπηθώ πολύ που θα μα αφήσεις έρημο
Άννα μου Αννούλα μου

Όμως κι εγώ τρόπο θα βρω να βολευτώ
Άννα μου, γυναίκα μου

-Τότε πρέπει να σπάσει η φτωχή καρδούλα μου,
Αχ έφτασε, η τελευταία ώρα μου

Όταν με θάψεις μες στα χώματα
Πώς θα μπορείς να το υποφέρεις, συλλογίσου του

-Θα ελπίζω, θα έχω πίστη στο Θεό
Άννα μου Αννούλα μου
Αυτός να υπομένω θα μου δίνει δύναμη
Άννα μου γυναίκα μου
-Λοιπόν κι εγώ από τον κάτω κόσμο τον βουβό,
Σκιάχτρο για σε θα γίνω, θα το δεις.
Κοντά σου στο κρεβάτι τα μεσάνυχτα
Πάντα φρικτά φαντάσματα θε να έρχονται
-Θα παντρευτώ κι εγώ μιαν άλλη σαν κι εσέ
Άννα μου Αννούλα μου
Και τότε η Κόλαση θα φύγει από τον φόβο της
Άννα μου γυναίκα μου.

(Από ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ
ΠΟΙΗΣΗΣ, ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ 1962)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η αγάπη μου τριαντάφυλλο τ' Απρίλη
κόκκινο φρεσκοανοιγμένο.
Η αγάπη μου σαν μελωδία
σε σκοπό γλυκοτραγουδισμένο.

Όσο είσαι όμορφη μικρή ξανθούλα
τόσο σ' αγαπώ με πάθος,
και θα σ' αγαπώ για πάντα
ώσπου οι θάλασσες στερέψουν ως το βάθος.

Κι ώσπου, αγάπη μου, παντού να στερέψει,
και αν ο ήλιος κάθε βράχο λιώσει,
όσο η άμμος της ζωής θα τρέχει
η αγάπη μου ποτέ για σέ δεν θα τελειώσει.

Σε χαιρετώ αγάπη μου μοναδική
φεύγω μονάχα για μια στιγμή!
Και θα 'ρθω να σε ξαναβρώ
και χίλια μίλια αν είναι να διαβώ.

Μετάφραση: Παναγιώτα Παπαδοπούλου

(Περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ τεύχος 1584, 1 Ιουλίου 1993)

ΣΤΗ ΜΑΙΡΗ ΠΟΥ ΠΕΤΑΞΕ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Αστέρι εσύ αργοκίνητο με τη Θαμπή σου αχτίδα,
οπού αγαπάς να χαιρετάς την πρώτη-πρώτη αυγή,
κάνε τη Μαίρη μου να 'ρθεί ξανά στο φως της μέρας,
που απ' την πικρή μου επέταξε για πάντοτε ψυχή!

Ω Μαίρη, αγαπημένη μου σκιά, που μου 'χεις φύγει!
πού είν' της γλυκιάς σου ανάπαψης η θέση η απαλή;
προσέχεις την αγάπη σου που τριγυρνά εδώ κάτω;
τάχατε ακούς τα στήθη της που σκίζουν στεναγμοί;

Την αγιασμένην ώρα αυτή, μπορώ να λησμονήσω,
να λησμονήσω το ιερό το δάσος μας μπορώ,
που εσυναντιόμαστε κοντά στον Έυρ, την κάθε μέρα,
πριν τον πικρό να νοιώσουμε του έρωτα χωρισμό;

Κι ο αιώνιος χρόνος που περνά, ποτέ αυτές δε θα σβήσει
της ευτυχίας τις θύμησες απ' τον παλιό καιρό:
στο αγκάλιασμά μας το ύστερο, τη Θεϊκιά σου εικόνα -
αχ! λίγο το σκεφτήκαμε στα περασμένα αυτό!

Φίλαγε ο Έυρ φλοισβίζοντας τη χαλικοστρωμένη
ακρογιαλιά, με τ' άγρια τα δάση τα πυκνά·
το ολόασπρο λευκάγκαθο κι οι ευωδερές σημύδες
στο μαγικό απλωνόντανε τοπίο αγκαλιαστά.

Τα λούλουδα εξεπήδαγαν ερωτικά απ' το χώμα,
ερωτικά ετραγούδαγαν στους κλώνους τα πουλιά -
ωσπού μνηούσε το φευγιό της φτερωμένης μέρας,
η δύση πέρα η λαμπερή, πολύ, πολύ γοργά.

Ακόμα η μνήμη μου ξυπνά στις θύμησες εκείνες
και θλιβερά στοχάζεται την άθλια μου ζωή!
Ο χρόνος την εντύπωση γερότερη την κάνει,
καθώς σκάβουν βαθύτερα το ρέμα οι ποταμοί.

Ω Μαίρη, αγαπημένη μου σκιά, που μου 'χεις φύγει!
πού είν' της γλυκιάς σου ανάπαψης η θέση η απαλή;
προσέχεις την αγάπη σου που σέρνεται εδώ κάτω;
τάχατε ακούς τα στήθη της που σκίζουν στεναγμοί;

Μετάφραση: Γιάννης Δ. Φωτίου

(Περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ τεύχος 106, 15 Μαΐου 1931)